

1.er MAIG 1902

ANY I N.º 18

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

FESTEJANT A LA PUBILLA

En Pomerà y l'Estimat
prou li tocan la barbata,

pro la Pubilla'ls hi diu:
—Aneusen... ¡no estich per festes!

DE LA Llista de la BOGADERA

En bona refé que aquesta setmana no sé com posar-mhi, perquè de la sèrie de las mil y una menudencias que han succeït, no n'hi há cap que pogui donar motiu ni pera omplir una columna d'aquesta secció.

La nota frapant, alambicantho una mica, potser seria el *grrran* descobriment que ha fet *La Esquella de la Torratxa* de què l'il·lustre doctor Robert estava conforme (sic) ab el criteri de la gent d'aquella casa, quina *conformitat* li pagavan dientli lladre quan el cadavre del eminent patrici estava encara de cos present. Però d'aquesta qüestió, jo no'n diré una sola paraula, perquè ja li doném en altra part la deguda preferència, per més que'l públich ja sab de sobras qui era'l doctor Robert y qui son els P. del O. y demés comparsas d'aquesta companyia acrobática que's passa la vida fent equilibris, encara que en els seus llibres d'administració deuen veure prou comprovat que aquets exercicis de funambulisme ja no diverteixen al públich blanch ni al negre.

Tampoch dirém un mot d'aquets Quixots forasters—es natural—que'ns han avisat—com se suposa, pel bon nom de la *culta Cataluña*,—de que l'eminent poeta mossen Jascinto Verdaguer passa miseria, qüestió respecte a la qual els nostres lectors saben a que aténdres, però es clar, al *Liberal en Barcelona* *le faltaba una víctima a su mano que innolar a su empresa fracasada.*

Y s'ha agafat per aquí probant de moure un xich de rebombori pera que la gent s'adonés de que existia *El Liberal en Barcelona*, tot creyentse ferir de retruch al catalanisme, contra'l qui en últim terme's dirigeixen tots els trets.

¡Com que a la fi's catalanistas acabarán pera tenir la culpa de que al hivern fassi fret y calor al istiu!

Bueno; quedém en que aquí l'únich que passa miseria es *El Liberal*, però s'ho té ben merescut, com aquelles famílies curtas de cabals y de gambals que treuen al sol més que no hi há a l'ombra, y a la fi's quedan sense res ni a l'ombra ni al sol.

Ah: *El Liberal* també'ns ha enterat d'una noticia: de que dos senyors varen venir a desafiarnos, cosa que tampoch sabíam y que'ns va venir ben de nou. Però *algo'n* debíam olorar respecte a la manera de pensar que tenim sobre'l particular, quan en la carta publicada en l'esmentat periódich deyan que en *aquella Redacción* (la de ¡Cu-cut!) *no se batén.*

Aixó es una veritat com un temple; aquí no'ns batem perquè, gracias a Deu, no som cursis, ni'ns agrada fer comedia, y algú de nosaltres que té fama de bon tirador, no sabria com arreglarsho pera carregar las pistolas ab serraduras. Ah, y un'altra rahó molt poderosa: tots estém descalificats (?), y que sigui per molts anys.

Lo que ara'ns té ab mal de cor, es sapiguer si Barcelona farà festes o no farà festes ab motin de las que a Madrid se celebrarán dintre d'aquet mes.

Els nostres lectors y nosaltres mateixos, al apa-reixer aquet número, ja haurán sortit d'angúnias, però un servidor no podia esperar fins dimars al ves-

pre a dilshi'l resultat, y necessitava com el pa que menjo aquest ignoscent *desahogo* pera aixamplarme una mica d'esperit.

Aquesta qüestió de las festes m'ha *quitat* més nits de dormir que als individus de la Comissió de Governació que son els qui portan tot aquet tinglado.

¡Quin paper representaria Barcelona si no fes festes! ¡No més de pensarho, un sen escriuixei!

Que'l Cel hagi inspirat al nostre Municipi donantli bon seny pera resoldre aquest assumpto de manera que la Europa no hi tingui res que dir.

Ara tot se fa per la Europa; fins las festes de *caritat* que proposa la Comissió. ¿De *Caritat*? Molt será que'ls seus companys de Consistori no hagin sortit ab l'obligat:—Deu vos ampari, germans.

..

Estém en plena activitat taurófila, taurina, tauro-máquica... o com se digui.

Sembla que tota la energia nacional s'hagi concentrat en l'espectacle *idem*, que es la sola cosa que té'l privilegi de fer sortir de fogó als espanyols.

Anys enrera els patriotas eran un xich més exigents; volíam *pan y toros*; ara—si us plau per forza—s'han vist obligats a transigir en l'incumpliment de la primera part del lema, y de pa'n menjan quan poden, però passarse un sol diumenge dels que van desde Pasqua Florida a Tots Sants, sense una mala novillada, seria una tiranía inaguantable que faria esclatar tot seguit la revolució social.

Naturalment que aquet moviment taurófil está en bona part contrarrestat pel que demostra la benemérita Comissió Abolicionista que presideix el senyor Avila, però fins ara, els resultats práctichs no's veuen per cap cantó, y ben segur que'l president acabarà per tenir la mateixa confiança en l'abolició de las corridas de toros que la que té en la proclamació de la República.

Si don Tiberi'ns hagués de creure, deixaria de redactar més ofis y de fer més propaganda, perquè aixó ve a ser lo mateix que arreplegar aigua ab un garbell.

L'abolició de las corridas de toros es feina de la mateixa *afición* y dels empresaris que, pel compte que'ls té, procuran satisferla.

Abans, el *clou* del espectacle, consistia en un bon cartell en que s'oferissin toros de las millors *ganaderías* y toreros de las millors *mares*; però ara la cosa ha variat una mica: el poble barbre demana braus de ben malas intencions y toreros... de rigurós hivern. Aixís hi han probabilitats d'*hule*, que per regla general se venen confirmadas y que a la llarga acabarán per imposar l'abolició del repugnant espectacle per falta absoluta de toreros.

Aixó es lo que satisfá més avuy día a l'*afición* y fins hi ha periódichs que ab termes més o menos encoberts fan la denteta al públich, *ávido de emociones.*

Si ho duptavan, no més tenen que llegir el solt que va insertar *La Publicidad* referintse a la corrida donada diumenge:

“Hemos visto los seis toros de Miura que deben lidiarse en la nueva plaza de toros y tenemos de confesar que el empresario Sr. Martinez ha demostrado saber lo que le gusta a la *afición*, pero tenemos que decirle que en lo que no ha pensado es en lo mucho

que va á dar que hacer al simpático Dr. Raventós y conste que desearíamos equivocarnos."

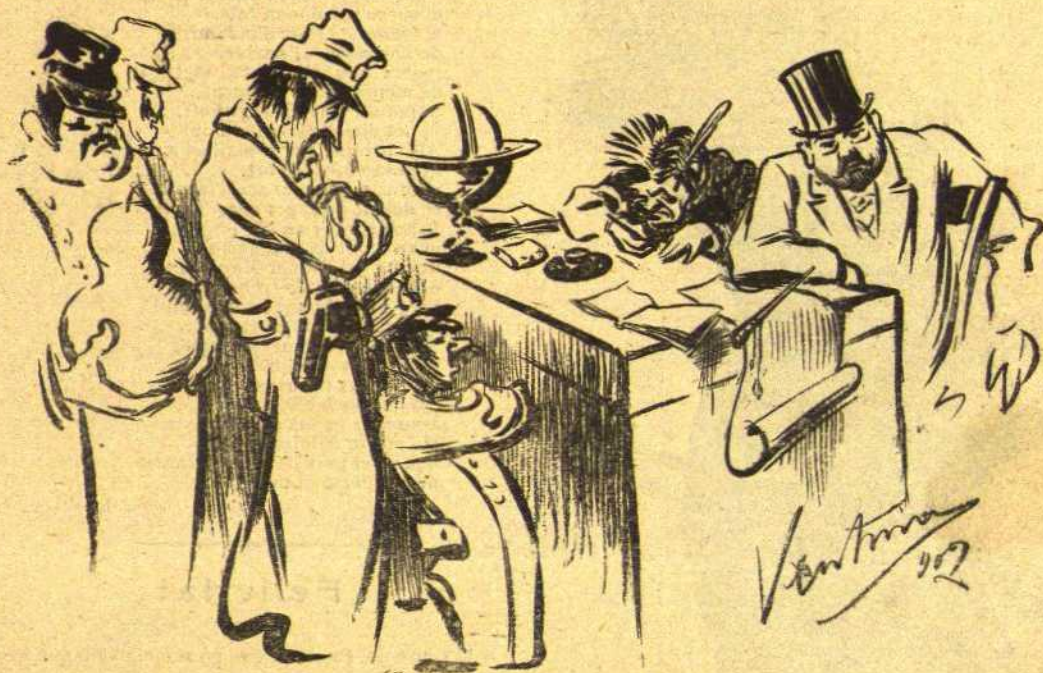
Y com que'l *colega* ahont el senyor Avila hi té'ls seus amichs y correligionaris, per una verdadera casualitat va equivocar-se, el públich va sortir de la corrida de diumenge forsa decepcionat.

¡El doctor Raventós había perdut la tarde!

LLEIXIU.

si no's mira de posar remey a aquestos abusos vergonyosos en alt grau. En efecte; trobo lògich lo dit per la Autoritat superior de la Provincia. Aixís no hi podém anar. Cuasi tot el peix que expenen es poch menos que passat, y per medi d'unas drogas

EXAMENS GOVERNATIUS

- ¿Qué se necesita para prender á un criminal?
- Que se deje coger.
- ¿Y nada más?
- Que no sea ministe...
- Basta, basta; sobresaliente.

CONFERENCIA

Cridats pel senyor Manzano, l'altre dia van anar al Govern de la Provincia, en Nebot, en Ruiz y Alá, en Berengué el *kilométrich*, en Grañé l'*aprofitat*, en Fabra de las *enmiendas* en Nuri... y algunos más cuyos nombres y apellidos sentimos no recordar, que diría el *Noticiero* fent la ressenya d'un ball. L'objecte de la *llamada* diu que va ser per tractar dels abusos que cometen una part dels industrials que expenen sense conciencia aliments adulterats. Va explicá el senyor Manzano que a n'aquesta Capital es fá imposible la vida,

que algún murri va inventar, un hom l'adquireix, pensantse que es acabat de pescar. De la carn no cal parlarne perque aquí ja tothom sab que molts carnicers la pintan. (Si havém de dir la vritat, som molts en aquesta terra que'ns hem de pintar la carn). La llet, que tant s'utilisa per aliment de malalts, es una barreja d'aigua y de midó del més bast. Son ja moltes las familias que utilizan per planxar un porró de llet de vaca ab deu céntims de borra. ¡Si n'ha causat de desgracias la llet; si n'ha fet de mal! Lo que es a n'el Cementiri no n'hi há poch de ciutadans que han cregut morir dels tifus y s'han mort *enmidonats*. El pa y el ví, dugas cosas

UNA ROSA PRIMERENCA

Ha arribat el mes de Maig
que es el mes de las poncellas,
¿Pro n'han vist a cap jardí
de poncellas com aquesta?

que aquí's consumeixen tant,
que poden considerarse
l'aliment més essencial,
y t'hi fan cada trafica
que horroritza y fá fredat.
S'ha probat que moltes flecas
fan molt més consúm de cals
que de sacas de farina.
El vi no sé de que'l fan.
Al café, per trenta céntims,
que es un preu exorbitant,
et suministren un *caldo*
d'un color *marró* pujat,
fet ab castanyas bullidas
y ab aigua de rentà els plats.
Per *rom*, et donan veneno,
el sucre te'l donan fals,
el vinagre el fan d'industria,
de l'oli no'n cal parlar,
¡pobre d'aquell que té'l vici
de menjar molt pa sucát,
ja pot dir que ha *begut oli*!
ja pot dir que es al calaix!
Als sigróns, per remullarlos
hi posan *bicarbonat*,
y en fi, tot lo que ara's menja
es dolent de cap a cap.
Ja tenia rahó en Nuri
quan va di en mal castellà
devant del senyor Manzano:
—Tots tenim de treballar
perque acabi aquest escándol
que mata tants ciutadans.
Si un no pot donarse gustos
ni tan sols en el menjar,
el viure es fá insoportable.
¡Jo que soch aficionat
a menjar bonas viandas!
¡Jo que'm daleixo pel *rap*
que es el peix de més sustancia,
no poguerlo ni tastar!

K. O. K.

Felicitat

—Ja't dich jo, Pauleta, que no sembla sinó que avuy
t'hagis proposat mortificarme en tot: sabs que no
m'agradan els macarróns, y, ¿tu que sí? ¡allà va que
trona!... macarróns y dels més dobles.

—Avuy es diumenge, y ja ho sabs que cada festa...

—¿Es obligació de menjar macarróns? Bé, no ho sa-
bia... ¡Badore!

—¿Qué mana, pare?

—Ves, porta'l *pronóstrich*.

—¡Ayay!... ¿Qué'n vols fer?

—Vull mirar si aixís com porta'ls días en que no's
pot menjar carn, porta també'ls que s'ha de menjar
macarróns.

—¡Ximple... més que ximple!... ¡Poca solta!...

—¡Ay... ay... ay...! ¡Allà va que trona!... ¡Descarre-
ga, descarregal

—Val més que't deixi dir y t'escolti com qui sent
ploure.

—Després, a la carn d'olla no hi has posat sigróns,
que sabs que m'agradan d'alló més.

—Ja t'he dit que ha sigut un descuit.

—¡Dispensadal... però un altre día no te'n descuidis.

Per entrant, has fet unas llonzas que...

—¡Ay grandíssim!... ¡Miréu de que's queixa!...

—¡Poch a poch!... No es que'm queixi: ja sé que no
tothom pot menjarne. Salut y feyna hi haja que'ns
permetin poguer continuar menjant llonzas... que no
deixin el baf de llana que han deixat las d'avuy; que

no sembla sinó que, abans de dinar, hagin refet aquí mitja dotzena de matalassos.

—Suposo que de las postres no'n tindrás res que dir: has menjat peras, que sempre dius que no't cansarías may de menjarne.

—Donchs, t'has errat; porque de las peras es de lo que estich més queixós. Totas han resultat *llocas*; no n'hi pugut menjar cap a gust. Jo que'm pensava pendre la revenja del mal dinar...

—¡Ay, pobret!... ¡No sabía que fossis tan finet de paladar!... Dispensa; un altre dia faré un requisidét de *croquetas* de gallina, o bé costelletes de cabrit empaperadas... ¡Ves, ves, poca pena!... ¡Ah, no tens perdó de Deul... ¡fer escarafalls d'un dinar que'ls angels hi cantarian!... ¡Qui sab lo que haurás de menjar ab el temps!... ¡No tens modos, ni vergonya, ni...!

—¡Ja, ja, ja!... ¡Alsa, alsa, descarrega!... ¡Allá va que tronal!...

—¡Pots ben riure!... ¡Talós!...

—¡Ja, ja, ja!... No puch ferhi més; ets tan bonica quan t'enfadas, que, no més per véuret aquet parell de rosellas que t'han eixit a las galtonas, em passaría la vida fente l'encuantra... ¡No riguis!... ¡Malviatge!... ¡Adiós, ilusió!...

—¡Beneyt!...

—Vaja, fesme una caricia.

—¡Fuig d'aquí!... ¡Déixam estar!

—¿No vols fer las paus?... Ningú hi perdrá més que tu.

—Aném, Badorete; deixémlo sol a ton pare, que está

tocat del bolet... Vina, fill, vina; t'arreglaré y surtirém tots dos a passeig.

—¿Sense mi?

—No't necessité.

—*Bueno*: també allá hont volía portarvos hi estaré més ample

—Jo si que vull venir, pare.

—¡Cal!... Ves ab ta mare a passeig.

—¿Ahont ens volías portar, si's pot saber?

—¡Je, je!... ¿Ja pica la curiositat?

—¡Digas!...

—Estém renyits... ¡Vaja, dona, déixam estar!...

—Vull saber...

—¡Treume'ls brassos del coll!... ¡M'escanyarás!

¡Vaya una abrassada!... Donchs, si, mira... Entradas y assientos per anar al teatre aquesta tarde.

—¿De veras?... ¡Ay, que ets bon minyó!

—Jo també vull venir, pare.

—¡No'n caldría d'al-

tra!... Vaja, aneu a

arreglarvos, que'l

temps passa vo-

lant.

—Aném,

LA GUILLADA DEL IBOS

—¿Qué diu que no hi há quartets ans de cantar, senyor Bernis?
—No senyor, fins acabat.
—Donchs guillén que fa Lohengrin.

fillet, aném, que't posaré'l vestit que vas estrenar per Nadal...

—Y tu pósat aquell cos granate que't va tan rebé... ¿sents?... ¡Vull que fassis goig!... ¡Vaja, que cada día estich més enamorat... més enamorat de la meva Catarineta!... ¡T'estimo més... més que quan festejavam!... ¡sil!... ¡es tan bonica!... ¡tan ma... manyagal!... ¡tant... Cata... rineta!...

¡Eh!... ¿Qué?... ¡Qui hi hál!...

—¡Je, je, je!... ¡Y com s'hi havia adormit!...

—¡Ah!... ¿sou vosaltres? Però deixa que't contempli... ¡Qué rebonica vas!... ¡Faré pega al teu costat!

—¿Y jo, pare, que no vaig maco?

—¡Té rahó'l reyet del meu cor!...

—Veyám, acóstat... ¡oh, oh!... ¡Qué elegant! ¡Quin llas a la corbata tan ben fet!...

—La mare me l'ha fet.

—¡Ay, trosset de las meas entranyas!... ¿Qué es lo que no't farà la teva mareta, fill meu?

—¡Mira que'l rebregas!...

—¿Quina es la mare que fent caricias al seu fill el rebrega?

—¡Veritat!... Vina, Badorete; fesme un petó.

PROTESTA MORTUORIA

Ja que ens han tret de las llistas
y no ens permeten votar,

protestém ab energia
en nombre den Samaranch.

—¡Ten cuidado, home!... ¿veus?... ¡me li has desfet la corbata!

—¡Bó!... ¡Ja hi espifiat!...

—¡Y está clar!... Ves que sabén els homes de fer caricias a las criaturas.

—En cambi, las que't faig a tu...

—¡Calla, calla!... Lo que hem de fer es marxar.

—Tens rahó. Dónam un cop de raspall... aixís. Ara m'aparías la corbata... bueno; y ara, en pago ¡una abressada!

—¡Estigas quiet!... Aném, aném d'una vegada.

—¡Tu dirás a qui esperém. En marxa!

—Badoret, dónam la má, fill... ¡ja has tancat la porta, Pep?

—Ab dos toms de clau... ¡Malviatge!...

—¿Qué tens?...

—¡Que m'hi deixat la mangala!

—Ves sense; un altre día hi pensarás.

—Si tu t'haguessis deixat...

—¡Ayl!...

—¿Qué?...

—¡El vano!...

—¡Ja, ja, ja... ¡Bravo!... ¡Me'n alegro!

—¡Vésmel a buscar!...

—Un altre día hi pensarás.

—¡Veshil!

—No; abans que anarhi...

—¿Qué farás?...

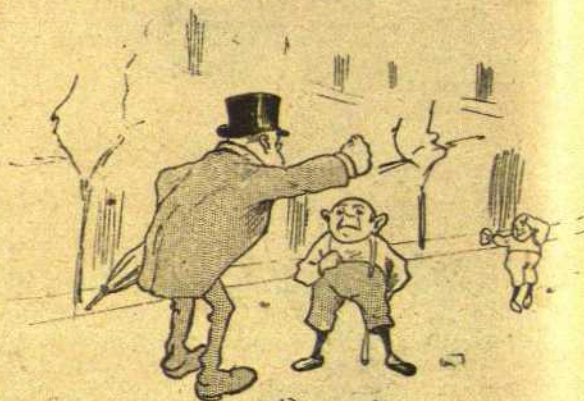
—Te'n compraré un de nou.

—¿De veras?...

—¡Ja hi estém anant!...

R. RAMÓN y VIDALES

PRECOCITAT

El vell.—¡Ahont s'es vist tirar pedras... pocavergonya!

El noy.—¿A mi pocavergonya? ¿Que potsé's creu que parla ab una criatura?

Reflexions d'un gos

Fins ara he viscut a la babalá, sense pensar en ma situació, en los medis de millorarla y en mon esdevenir.

Al véurem molts que vaig cap baix, fixa en terra la vista, s'haurán dit: "aquet no es felís." Si tenen rahó

o no, que ho jutgin els lectors de ¡Cu-cut! després de sapiguer quina es ma vida.

El meu amo em dona estada franca y m'anomena *León*. Encara que'm dongui nom castellá, em donan aquet nom perquè indica valentia.

Aquells que, enganyats per las apariencias, diuen que soch infelís, m'agradaria que vegessin l'alegria que tinch quan entre set y nou del matí surto a donar una volta pels carrers de Sant Feliu.

No sé si están enterats que a n'aqueixas horas las criadas posan al peu de la porta las escombraries dintre de llaunas o caixas de fusta. Ma vista fina las veu de lluny; però com que soch un prodigi de dissimulo, tot fent el desentés y com qui no vol la cosa, m'hi vaig acostant més alegre que unas castanyolas. Pego llambregada per veure si algú vigila. La criada, posadas las mans sobre l'escombra, un peu més endavant que l'altre, com si li haguessin dit "¡descansen!" está murmurant ab duas altres minyonas del mal gènit de la mestressa.—Están atrafagadas—em dich, aixeco la pota, tomo ab ella la llauna y rodolan per l'acera closas d'ou, papers bruts, fullas d'ensiám, trossos d'una olla rompuda y cap al fons ¡ah! un parell d'ossos sobre'ls que hi clavo ab deliri ma esmolada dentadura.

No es que sigui *gourmant*; però com quel'amo em fá ser tan sobri, coneix que estich débil y per aixó vaig darrera l'ossamenta, que conté molt fosfat de cals. ¡El fosfat de cals! Si fos persona de més representació, el metge ja me l'hauria receptat.

Després d'aquet passeig, me'n vaig a geure un parell d'horas ben bonas fins que l'olor de l'escudella'm desperta. Com que es de bon pahir, me'n clavo entre cap y quia tota la que'm donan. Els ossos sempre son pel *León*. ¡No faltava més!

Ja'n puch fer de caricias al amo, que no hech res més; perquè ell encara té més gana que jo, y jo soch massa prudent per dirli que encara tinch un budell buyt.

Després de dinar me'n porto l'amo y la mestressa a passeig.

Si algú tan sols mal-mirés a l'amo, d'una n'ossegada els impossibilitaria de seure més.

Sembla que tan bons serveys es fan mereixedors de millor despesa.

Tan flach com estich no puch presentarme ni oferirme en lloch, es pensarian que tinch la passa, em donarian una cossa y l'amo coneixeria que m'han donat un desaire.

Tinch companys que están malalts de massa menjar. M'acut un pensament. Podríam establir una societat de beneficencia a la que s'adheririan sens dupte molts companys meus molt filantròpichs. Avuy mateix passaré a tot el remat gossench una circular que digui:

Estimadíssims companys:

Es cert com dos y dos fan quatre que tot sér estima a son semblant. En virtut d'aqueix principi y vetllant per l'interés d'aquesta respectable y admirada classe y contant ab la filantropia de tots vosaltres, he determinat constituir una societat de beneficencia canina que tingui per objecte proporcionar-se el necessari aliment.

Els temps son crítichs, l'unió ens farà forts. A l'unió, donchs, estimats companys.

Si algú, comptant ab son lucratiu destino y ab sa dispesa de primera, no respón al nostre crit, será condemnat per son egoisme ab un cástich exemplar, que

consistirá en ser mossegat sense pietat pels gossos de la societat, fins a deixarli el cos fet un garbell de tan foradat.

Volém y demaném y imposém ab nostres dents la beneficencia obligatoria.

Si d'avuy en endavant no hi há més filantropia en las classes elevadas, s'haurá acabat la resignació de las necessitadas.

Dirigir las adhesions a n'el qui té el gust de ser vostre company y S. S.

EL GOS DEN TANO

Sant Feliu de Guixols 23 de Abril de 1902

IMITANT À CLAVÉ PARODIA DE "LAS FLORS DE MAIG"

Prop del Call hi há una *taberna*
y un saló plé de motilluras,
ab butacas bastant dures
y ab sillons que no m'hi faig.
Lloch molt fresch abont com gallinas
es buscan las pessigollas
y es confonen dugas collas
ab gent que'ls en falta un raig.

Els ab ells tots fan l'ull viu
quan son dintre la *taberna*:
ells ab ells tots fan l'ull viu
quan son dintre d'aquell nin.

Sobre una taula, campana molt fina
prega orgullosa ab son xich batall d'or (?)
que aquella gent no mogui serracina

EL CENS CABALLAR

No ens ha dat pas poca feina,
senyor Amat,

y que enrahoni fins que's fassi fosh.
Acte seguit demana la paraula
un que per Gracia sorti regidor,
altre donant un fort cop a la taula
parla més fi que l'Albert Rusiñol.

Mes ¡ay! quins bemols;
tothom vol fer obras;
tots parlan de sobras,
fins els més mussols.

La discussió en l'ample sala
va creixent de mica en mica,
y els que tenen més palica
van jugant ab distints daus.
L'altercat dura una estona
perque de parlar hi ha ganas;
com que tots són prou pavanas
al final ja han fet las paus.

Y tots ells dintre aquell niu
van garlant cada setmana,
y tots ells dintre aquell niu
garlan molt sens cap motiu.

J. A. VIÑAS

Delicadesas

Tota la setmana passada varem estar que no'ns arribava la camisa al cos. Sabíam que en P. del O. ens amenassava ab publicar una carta del doctor Robert dirigida a n'ell, o millor dit, a n'en Roca y Roca, en la que'ns deya unas cosas que, de publicarse, el catalanisme quedaria molt aclaparat, donchs venia a suposar que en ella sens cantavan las quaranta.

Y ja'ns tenen rumfa que rumiarás sobre quinas serian las acusacions graves que en la tal carta podia fernos un home al qui tantas provas habíam donat d'estimació y afecte. ¿Qué deurá dir aqueixa carta? ens preguntavam frisosos. ¿Que som una colla de ximpls y de mal agraits? ¿Que en Roca y Roca es un home tot cor, tot generositat, tot altruisme?

Mes en va repassavam una y altra volta la llista dels impossibles: la solució no sortia. Res, era qüestió d'esperarse fins al divendres.

Per fi, el divendres arribá, y ab ell *La Esquella*, y en ella la sodita carta. Aquí la tenen:

"Sr. D. José ROCA y ROCA

"Distinguido señor y apreciado amigo: Pecaría de ingrato si no expresase á V. el agradecimiento de que le soy deudor, por el benévolo concepto que le ha merecido en las páginas de *La Vanguardia* y de *La Esquella de la Torratxa* mi discurso sobre la *Célula social*. Y su juicio, por lo mucho que vale, es para mí tanto más halagüeño, cuanto V. y yo coincidimos en un todo acerca de la verdadera causa que hasta ahora —y temo que en adelante— ha malogrado cualquier propósito encaminado á levantar nuestro país de la postración en que yace.

"El egoismo y de consiguiente la falta de solidaridad y de toda acción colectiva por lo que toca á la cosa pública, inutiliza la realización de cualquier ideal, sea de la clase que fuere. Con gráfica y fustigadora frase, que yo no sabría imitar, lo expresa usted en la *Carta oberta* que ha tenido la gran bondad de dirigirme en el último número de aquel semanario.

tenir de portar a inscriure
tants caballs.

BARBERTATS

COM VOL QUE'L
SERVEIXI ?
- CALLANT

-HA TRIGAT MOLT
-ES QUE VINCH
D'AFEY TAR
UN DIFUNT

M'OFEGO!!!!

QUE VOL-FERROS

-ABAIXI, EL CAP UNA
MICA, SI ES SERVIT

ERESTYCA

LA TOMA DE PEKÍN

La divisió Pelaez atacant la plassa

"Con tal motivo le reitero mi gratitud y mi buena amistad.

"De V. afmo. servidor

q. b. s. m.

BARTOLOMÉ ROBERT.

s/c 18 de diciembre 1900.

Aqueixa carta, en quina fetxa convé que's fixin, la posa *La Esquella* al capdevall d'un article en quina capsalera s'hi veu estampat pomposament y ab lletres grossas lo següent:

"SOBRE CATALANISME: — EL DOCTOR ROBERT de conformitat ab LA ESQUELLA DE LA TORRATXA." Y a continuació d'un curt preàmbul diu en P. del O.:

"A fi de que'l lector pugui ferse càrrech ben bé de la expressada carta, precisa que reproduhim avans l'article que va motivarla y que figura en el número 1.144 de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA, corresponent al 14 de Desembre de 1900."

Y immediatament ve l'article en forma de "CARTA OBERTA—Al doctor Robert, President del Ateneo Barcelonés."

Quina carta oberta está inspirada en aquet parafrat del esmentat discurs del doctor Robert:

"Per de prompte, els catalans, particularistas, individualistas, homes pràctichs, ab iniciatives propies, ab acometivitat, ab hàbits de treball, ab sentiment artístich refinat, de costums morigeradas, ab un idioma sech, incís, viril, que traduheix fidelment el pensament, renyit ab tota divagació teórica y, sobre tot, ab aqueixa forsa ostensible d'assimilació de tot lo que es progrés, tindríam de depurar nos dels defectes, que 'ns perjudican a nosaltres mateixos y que 'ns fan mal voler dels habitants de las altras regions d'Espanya. Coneixém perfectament el *fortiter in re*, pero no sabem manejar el *suaviter in modo*. Sigüem menos aspres en la forma. No rebutjém; atrayém. Orgullosos de nostra personalitat, orgull noble y enlayrat al qual tenim de rendir cult, no deprimim als demás, ans al contrari, sigüem un imán d'atracció per nostres contraris, pera que vingan a combregar a la nostra igle-

sia, Recordemnos dels cents espanyols que han vingut á nostre terror y han contribuït á nostra riquesa y engrandiment; sigüem particularistas, sí, pero no enemics de l'associació mutua, que uneix forsa y voluntats pera millor resistir en las batallas de la vida. No 'ns dividim en bandos, no 'ns arranquem las entranyas, caminém tots junts y pacients buscant la realització de nostres ideals: lo contrari es el suïcidi."

Y afegeix en P. del O.:

"Molt bé, Sr. Doctor, pero ¿vol que li digui una cosa? Al meu entendre l'examen que ha fet dels catalans, es just en alguns punts; pero en altres peca de lleuger, de superficial.

"Enfondeixi una mica y trobará que'l particularisme y l'individualisme tan ponderats, qu'en la vida privada poden ser una gran virtut, aplicats a la vida pública resultan altament perniciosos. Per aixó aquí tothom mira avans per ell, que per la colectivitat. ¿Ha reparat, estimat Doctor, lo imposible qu'es aquí la vida pública?

Som homes pràctichs y ab iniciatives propies, sí; pero sols pera guanyar diners. Tenim acometivitat; pero no l'emplehem en remoure'ls obstacles que s'oposan al bé comú. Per equivocar els medis d'acció, pot més aquí un cacich que tot un poble."

Y efectivament, cinch mesos després Barcelona desmentia aqueix pronòstich del profeta sevillano. Concentrant sa acometivitat va remoure tots els obstacles tombant d'una pitrada als odiosos cacichs y passant-hi per damunt va elegir quatre diputats, entre ells al Doctor Robert, fills lligítims del vot popular. ¿Si d'aixó se'n diu equivocar els medis d'acció...

¿Y que feya entretant en Roca y Roca, junt ab altres més que no volém anomenar? Donchs la fructífera feina del gos del hortelá: Mes com Barcelona no es ells, llur feina negativa resultá estéril.

Diu el ditxo que quan Deu vol perdre a un home, abans li espesseix el cervell. Y en el cas den P. del O. es veu que n'ha fet feina. Tots estém tips de sentir annunciar profecias que ab el temps quedan desmentidas. Però aixó d'annunciar per segona vegada y a pos-

teriori una profecia esguerrada, potser no s'havia vist may.

Y segueix dient en P. del O., a tall de sastre que coneix el panyo:

"¡Ah! ¿qué no ho ha reparat tal volta, que aquesta es la terra ahont l'enveja exerceix de nivelladora? Qui s'alsi sols un través de dit sobre'ls demés, ja té segur el rebre desseguida la gran garrotada del sigle. Vaja a esbrinar las causas que porta tan dividit y esmicolat al catalanisme militant, y tal volta no'n trobará cap més sinó aqueixa tendencia a deprimir, arrancant d'arrel tot arbre que prometi donar alguna sombra.

Vosté, estimadíssim Doctor, pot parlarne per experiència propia..."

Sí, es ben veritat. Y ab més conciençament de causa hauria pogut parlarne sí en contes de morir el dijous, día 10, ho hagués fet el divendres, día 11, donchs li hauria sigut possible saborejar aquell ninotet de *La Esquella*, plé de *suaviter in modo* en que se'l representava avergonyit devant de don Pau Gil per haver cobrat—y en P. del O. sabrá sens dupte el perque, com y quina manera—un picó de quatre mil pessetas!... ¡Ell, el Doctor eximi, el cavaller sense taca, l'altruista... segons deya el mateix P. del O. una setmana després!

..

Es una veritat com un temple, que tots els pobles tenen defectes de rassa y per tant el poble catalá no podia sustraure a la ley general. Si d'aixó en P. del O. en vol un rebut estém disposats a ferli.

Peró encara hi há més, y es que, apart dels de rassa, tots tenim defectes propis, y el mateix Robert, no poguent eludir aqueixa ley general, en tenía un de molt gros y era el de gastar masses módos ab més de quatre que no se'ls mereixían. Carregat de Ciencia,

LA FESTA DEL SOMATENT DE SANT MARTI

Abans de formar

moltas vegadas semblava que li faltés la del *saber distingir* a temps entre personas de veras y lo que'n podriam dir *personoides*.

D'haver posseït aquesta ciencia, base de tota equitat—donchs la verdadera igualtat consisteix en tractar desigualment a sers desiguals—no fora probable que en P. del O., prenent peu d'una senzilla carta tancada, escrita per acusar galant rebut d'una d'oberta, exhumes ara una y altra, fentlas servir per aguantar a tall de capsalera aquet cinich reclám:

"EL DOCTOR ROBERT DE CONFORMITAT AB LA ESQUELLA DE LA TORRATXA".

Desde la "Puerta del Sol"

¡Tot siga per bé de la patria... es a dir, de la *patria* ministerial!—Aquesta exclamació m'ha sortit espontàniament del fons de las mevas entrete-las, al conéixer las sumas a que ascendeixen els nous pressupostos parcials que'ls respectius ministres van presentant al seu colega d'Hisenda.

El cas no es pera menos: figúrinse que alguns d'ells ofereixen un augment tan considerable, que estich per creure que alló de la regeneració de que tant es parlava temps endarrera, ara ja ho tenim aixís, *si cade o non cade*... ¡Tot podría ser!

Lo cert es que, comensant pel ministeri de la Guerra, el ministre, per *ell tot sol*, es a dir, pel seu departament, ja demana un augment de més de cinch milhóns, segons diuen. Per aixó, jo crech que'l general, al demanar més diners, té rahó de sobras. No

Missa de campanya

(Fotografias de J. Brangulí)

més hi há que fixarse ab ell, ab la seva indumentaria, ab el seu aspecte, y tothom ho compendrà desseguida que al pobre home no li arriban els cordons. Vegin com está'l seu uniforme... ¡y aixó que encara crech que está pitjor de roba blanca!... Y després, que es qüestió de reorganisar l'exércit, per si qualsevol día se'ns acut emprendre alguna conquesta que renovi *nuestra gloriosa tradición*, o bé per si'ns passa pel cap anàr-nosen als *Tocinos-Unidos* a pendre la *remenja*...

El pressupost de Marina, també diu que dona gust de veure. ¡Qué vol dir alló de Cavite y Santiago! Aquí, en el pressupost, es ahont hi há el gran desastre. Entre assignacions per barcos que ja no serveixen, y assignacions per barcos que encara s'han de comensar, o poch menos, sen'hi van un raig de diners que, al véureho, fa venir ganas de tornar-se marino y oblidarse de *nuestras honrosas derrotas*. No, lo que es nosaltres, pel camí que portém, podrém no tenir may marina de guerra, però en cambi, mentres vagi rajant el pressupost, sempre tindré gent *molt convensuda* de la necessitat de tenir-ne... ¡Ja'l porta bé, ja, aquest joch, el duch de Veragua!

Per no entrar en més detalls, podém dir si fa o no fa, lo mateix respecte als pressupostos dels demés ministeris, quin augment ve compensat, com es natural, ab nous impostos que gravarán considerablement el timbre, els sucres y altres efectes. Res, es alló que els hi dit abans: que aixó de la regeneració ara sembla que va de veras... ¡Vegin si va donant bons fruyts, per ara, aixó de la "concentració democrática!"

Pero, no'ns hi amoiném ab tot aixó, y deixém a n'en Sagasta que vagi vetllant pels nostres interessos, que sempre es un bon descans per nosaltres, y preparem-nos a disfrutar de las próximas festas per las quals ja s'están fent aquí grans preparatius, desplegantse una activitat extraordinaria. ¡Vingan festas! ara ray que aném prou bé! Ja comensan a arribar forasters, com si's tractés d'una festa major; y fins s'ha convidat esplén-

didament als arcaldes de fora... ab la condició de que's paguin el viatge ab fondos dels respectius municipis. La qüestió es que's diverteixi tothom.

No obstant, no's vagin a creure vostés que tot aquest bullit de las festas absorveixi l'atenció del Govern fins al punt de ferlo oblidar de las obligacions que la seva alta missió li imposa, no; el Govern per aixó dona cap a tot, y tant es aixís, que fins hi há dos ministres, en Canalejas y en Romanones, que, abans d'aquestas festas, se proposan emprendre un viatge... *de propaganda*.

Precisamentes aquí mateix, al cor de Catalunya, a la ciutat de Manresa, ahont pensan anar, a primers de Maig, els dos entramaliats y bullanguers personatges que, per lo que sembla, encara no están enterats del famós viatge den Dato... En fi, per lo que pugui ser, no estaria mal que algú que no tingués pels a la llengua se dignés fer als manresans la presentació dels esmentats ministres: den Romanones, entre altres cosas, se diu que fou un dels que organís ab més entusiasme aquelles ovacions a la *Electra*, de Galdós, y aquelles manifestacions anti-clericals pels carrers de Madrid, y que no tingueren altre obgecte que fer enfilat al partit liberal al candelero; y de l'altre, den Canalejas, sense fixarnos en certs detalls de la seva vida, per no embrutarnos, no més hi há que recordar aquella ridícula y vergonyosa farsa representada

per ell al meeting d'Onteniente, contra l'impost de consums, y comparar las sevas paraulas d'allavors, que encara no era ministre, ab els seus actes d'ara que ho es. Allavors, va servir-se dels viticultors, prometéntelshi lo que no tenia intenció de cumplir, pera entrar en el ministeri; ara vol servir-se dels obrers, prometéntelshi lo que no'ls pot donar, pera assolir la seva eterna ambició d'apoderarse de la quefatura del partit fusionista.

¡Quina honra pels manresans, aquesta de que hi vagin dos ministres a visitarlos... y a estudiarlos sobre el terrenol...

MARIANO DE LA COLOMA

LA LLAUNA DEL DÍA

Tengo dos luna... res... tengo dos luna... res...
"Malviatge el pillo que fa aquets cantares."

¡Y encara's queixarán de que un fassi *reventadas!* Se veu que'l públich — el *bondadoso público* — s'ho empassa tot, menos las críticas de *bona fe*.

Figureus que fins va empassarse el drama en tres actes de D. Jaume Brossa, titulat "Las flors del desert", en el que'l seu autor no ha sabut sortirse dels motllos més antichs y anticuats de la dramática *romeística*. Y aixó que's tracta d'un afiliat al modernisme més intransigent, d'un dels escriptors que més ha predicat la conveniència de trencar motllos. ¡Vaya una moda de trencarlos la seva! No sembla sinó que més aviat s'hagi entretingut en afegir els trencats, resuscitant fins al *traidor*, al clàssich traïdor a qui ja fins algún dels autors de casa havia desterrat de l'escena.

L'assumpto de "Las flors del desert" es un assumpto venturer dels més rebregats. Un jove enganya a una noya pobre y l'abandona ab l'intent de casarse ab una de rica, però aquesta descobreix la malifeta y li nega la seva mà. Y no passa res més, ab tot y tenir l'obra tres actes.

En quan al títul no hi há res a l'obra que'l justifiqui. No s'hi arriba a veure cap flor. Ni un trist pensament.

Fa com la sarsuela "La venta Eritaña", estrenada al Eldorado, en la que s'hi poden apreciar, en cambi, molts *floreys* d'aquells recargolats pels que tanta afició tenen y han tingut sempre els autors d'*allende el Ebro*.

Els actors senyors Larra y Balaguer, que havian passat aquet riu pera fer al Principal una estada relativament llarga, se n'han entornat ja cap al *campo del moro*, deixant el teatre a una companyia d'artistes francesos que, ab tot y haver pertenescut, segons els cartells, al personal dels millors teatres de la capital de Fransa, s'han fet ab las funcions que han donat més sabis que richs.

En Costa y en Jordá han aprofitat l'estada entre nosaltres de dita companyia pera fer una mica de practica de francès.

Diu que ara, quan tradueixin alguna obra, no hi farán tants disbarats com abans.

¡Ja ho veurém aixó!

VIROLET

MOSSEGADAS

Del *Cíero* de diumenge a la nit:

"Esta tarde hemos recibido un B. L. M. del presidente de los Juegos Florales con el veredicto del Jurado. Como algunos periódicos de la mañana lo publicaron y es ya conocido, destinamos el espacio que llenaría a otro asunto".

Y, efectivament; en Mencheta va destinar l'espai que hauria omplert, més altrás duas columnas, a fer la ressenya de la corrida de la tarde. Aixó encara li pot donar algún centim, perque en aquell diari hi está en caràcter, que'l veredict dels Jochs Florals a ningú

li passarà pel magí anarlo a buscar al *periódico de mayor circulación*, ab però sigui dit de *El Liberal*.

La primavera comensa a fer sentir els seus efectes; aquet temps en que las sanchs xarbotan sol ser el de las escapatorias amorosas; aixís es que no es estrany llegir noticias tan idílicas com aquesta que extreyém del *periódich El Pensament del Segrià*:

"Ens escriuen de Benavent, que un día de la setmana passada van desaparéixer d'aquella població un ruch y una somera".

¡Com está la moral a Benavent!

May volia morir la vella per veure cosas noves. Y entre certs ajuntaments de fora sen veuen molts, degut, més que a res, al esperit de servilisme que'ls envileix.

Llegeixin. Ho diu el tarambana del *Cíero*:

"El Ayuntamiento de Arenys de Munt ha acordado expresar su gratitud al gobernador civil por su campaña moralizadora y protestar contra el dictado de *catalanista* que ha sido aplicado á aquella corporación municipal, según se dice en una comunicación que ha recibido el Sr. Manzano".

¡Que'n devían quedar de descansats els regidors a qui's va acudir la pensada de *protestar* contra'l dictat de *catalanista*! A la cuenta aixó de ser *catalanista* ho consideran com un crim aquells pobres d'esperit y de cervell.

Donchs no ho es cap de crim. Al contrari, tothom que té una mica de senderi ho considera com una honra.

¡Quina llástima que ab la protesta no enviessin una sollicitud demanant que's cambiés el nom del poble!

UN PRESIDENT FAMÓS

Será fet sense intenció, però la planxa es ben probada, encare qu'está explicada: ¡Ens fem vells senyó doctó!

¡Tan harmoniós que resultaria si en lloch de dirse Arenys de Munt, se digués *Arenales de Montón!*

No li val a n'en Mencheta el tenir un germà bisbe. Ell ha d'ensenyar sempre l'orella del seu *barbianisme*. Vegin quina una en portava d'ías enrera:

"El elegante círculo—aquí'l nom del círcul—ha contratatado las principales *estrellas* que trabajan en "Le Trianón", para amenizar las veladas de dicha Sociedad, que con tal motivo es el centro de reunión de la *mejor sociedad masculina* y de las mujeres más bellas de Barcelona".

Anéu a saber que entén en Mencheta per *mejor sociedad masculina*. Perque'ns sembla que la mena d'espectacles que poden donar las *estrellas* del "Trianón" no poden ser de aquells que'ls puguin presenciar las famílies.

Si'l *Ciero* prossegueix per aquet camí, el millor día li veurém anunciar sessions de *cante y baile flamenco* ab indulgencias del bisbe de Coria pera tots els que hi assisteixen.

Un consell, estimat Quico. No vagis gaire per aquets camins perque fins entre'ls individus de las classes passivas que están suscrits al teu paperot, encara n'hi há algún de decent y podría ser que't deixés el diari.

Del enemigo el consejo. Y nosaltres, *magüer* que enemichs, tenim per tu certa *flaqueza*. Al cap y al últim fullejant el teu diari sempre hi trobém quelcóm pera espigolar.

S'ha publicat el veredicté del Consistori dels Jochs Florals.

El fallo ha produït especial satisfacció entre l'element *intelectual* de la flamarada, perque ha deixat d'adjudicarse la *Viola* que s'ofereix al poeta que millor canti la Fe.

Els esmentats aixó ho consideren com un gran triomf de las sevas campanyas *anticlericals*.

Y com una victòria de la immodestia, ja que tothom coneix el simbolisme de la més recatada de las flors.

El *Chirigotas* l'altre día *jaleaba* al pobre Quico Peris per haver insertat al *Ciero* una curiositat donant compte de la desaparició d'un llach a Italia.

Y l'home de la *gracia nocturna* trobava estrany que 'essent d'aygua un llach, hagués desaparegut y afegia que si hagués sigut de vi ja sabria ahont hauria anat a parar.

Fins aquí res de particular, perque l'*hermano Pellejo* es molt entés en assumptos vinícolas.

Lo graciós era, que en el mateix número de *La Publicidad* s'hi insertava el mateix article titulat *Lago desaparecido* que havia publicat el *Ciero* y que havia motivat las brometas den Doys.

¡Es ben trist que a n'aquest home fins se'l passegin els seus companys!

A la sabateria Serra, del carrer de Fernando, hi há exposat un exemplar del hermós bust del doctor Robert que ha posat a la venda el fabricant de llibres ratllats D. Miquel Horta.

Resulta un treball veritablement artístich, executat ab molta pulcritut als tallers d'escultura de D. Joseph Banús, qui va ser el que va treure la *mascarilla* del doctor Robert.

Té 80 centímetres d'alsada y está colocat sobre una artística peanya en la que hi figura l'escut de Catalunya.

Sembla que en la visita que'l Consistori dels Jochs Florals va fer al Governador civil pera convidarlo a la festa de diumenge vinent, el senyor Manzano, després d'acceptar el convit y de remeiar l'atenció als seus visitants, va oferirli *toda la fuerza de policía que fuera necesaria*.

Sembla també que'l Consistori, per la seva part, va remeiarli l'atenció, encara que declinant modestament l'honor que se li feya.

Naturalment que'l senyor Manzano, que té acreditat el seu talent y'l seu tacto en el Govern de la provincia, si hagués portat més temps de Governador a Barcelona, hauria tingut en compte un *dato* molt precís, que no sols l'hauria convensut de la inoportunitat de semblant oferiment, fet ab un zel digne d'agrair, sinó

que hauria disposat—com creyém que ho farà—que diumenge, a l'hora dels Jochs Florals, la policia s'estiguí ben quieteta a dintre'l Govern civil.

Uns diuen que sí, altres fan que no; els d'una banda diuen que hauria fet bé mantenintla, els de l'altra que ha obrat millor retirantla.

En vista de que no sabem ab quina carta quedarnos, aplassém aquet assumpto fins a la setmana entrant, que'l podrém tractar ab més coneixement de causa. Ab tot, si l'Arcalde havia de quedar-se o d'anársen per la famosa qüestió de las festas, ja no cal que en Comas s'hi amoini, perque es qüestió decidida.

De festas no més en farán els richs, els ganduls y els que están sense feina.

Aquesta es la voluntat de Barcelona.

¡Molt be, pubilla!

No ha sigut pas poca la maranya que ha armat don Macari Golferichs desde la presidencia del *Colegio de Médicos de la provincia de Barcelona*.

A las sevas darrerías s'ha volgut significar y a fe que ho ha lograt. Mentres totas las societats importants de Barcelona han respost a la crida que'ls hi ha dirigit la Comissió executiva del monument al eximí patrici doctor Robert, el doctor Golferichs, el president de la sola societat *obligatoria* de metges que hi há a n'aquesta ciutat, hi ha correspost ab... una sortida de peu de banch.

El clamoreig que tal decisió ha aixecat entre'ls colegiats, no es pas per ser contat.—Ha de dimitir—deyan uns.—Aixó no pot seguir aixís—esclamavan d'altres. Y la veritat del cas es que tot ha sigut buscar fórmulas y embestidas per donarli el premi a que s'ha fet acreedor: fins hi ha hagut qui volia condemnarlo a estrenar puro. De tots modos, lo únich difícil era trobar la fórmula y el mateix pecador l'ha donada completament resolta. El document enviat a la dita Comissió Executiva y que copiém al peu de la lletra, ha resolt l'assumpto.

Vegis la mostra:

EL PRESIDENTE

DEL

COLEGIO DE MÉDICOS DE LA PROVINCIA DE BARCELONA

B. L. M.

al Excmo. Sr. D. Alberto Rusiñol y le dice que para la gloria médica del Eminente Médico Dr. D. Bartolomé Robert está dispuesto a todo. Como catalán muy catalán, muy español y no regionalista por creerlo perjudicial á mi país no puedo tomar parte de ello.

D. Macario Golferichs Coma, aprovecha, etc., etc.

Devant d'aquet document tots els ànims s'han tranquilisat, ja que tothom creu que la Directiva del *Colegio* haurá dimitit al seu president per... falta de sintaxis.

Sr. Lobo-arte: Si no le sabe á V. malo le haremos una pequeña observación: coja su proyecto de mejoramiento de la montaña de Montjuich y échelo al cuévano.

V. dirá ¿y por qué? Porque El Diluvio lo alaba mucho y cuando éste aprueba una cosa es cuestión de decir:

Demasiado me dáis setas serán.

Y consti, senyor Llopart, que li parlém en castellá perque aixís ens entendrá menos.

Mossen Jacinto Verdaguer

A l'hora d'entrar en máquina l present número (dimars al vespre) l'estat del eminent poeta mossen Jacinto Verdaguer, era més satisfactori que'l que presentava d'ías enrera.

L'il·lustre pacient no havia sofert cap més

recàrrech y semblava haver emprés el camí de la millora.

Ab tota l'ànima desitjém que aquesta sigui ben franca y que mossén Cinto recobri abans de gayre, y per complert, la seva preciosa salut.

¿SEPARATISTAS?

Heus aquí la cantarella que ab llenguatge esferehit ens fan sentir dia y nit quatre dropes de Castella, enemics de nostre escó y farsants a tota prova que's menjan la sopa boba a costa de la nació.

May podíá presumir que'l nom de catalanista volgués dir separatista; y si algú'm vol contradir li respondré tal com sona:

—No coneix més separats que aquells pobres mal casats que no viuen ab la dona.

Dova (Lleyda).

MACOS Y MICOS

MACOS: *A. Preta; Puput; P. D. F.; L. M.; Xiriuallí.*
MICOS: *Un desesperat; R. P.; J. Ll. T.; M. R. H.; J. C.; Platón Peig; Khr-anh; P. A.; J. M. P.; S. Ll.; Modestia apart; F. A. V.; Xanga; M. Saled.*

Un suscriptor: ¿Vol dir que no'ls hi hem estirat prou las orelles?—J. B. S. y A.: El recort está ben escrit, però ja ha perdut la oportunitat.—*E. Zola B.:* Anirà alguna cosa.—*Panet Salabrós:* Está escrit ab facilitat, però es poch consistent d'assumpto; provi d'escriure alguna altra cosa, que vosté té condicions.—*Pep Roch:* Gracias, però'l concepte del seu articlel es massa quintaessencial y molts se quedarian in albis.—*R. B.:* Resulta fora de lloch.—*Pau Blé:* La seva poesia té estrofes ben fetas, però en conjunt es defectuosa.

IMPRESSA DE MARIÁN GALVE, AVIÑÓ, 18

Llibrería RONQUILLO-Barcelona-Zurbano, 6

» NOVELATS «

EL HAYA ROJA

per CARMEN SYLVA

il·lustracions de MARIANO FOIX
UNA PESSETA

Amor y Pedagogía, per Miguel de Unamuno; un tomo rústica 3 pessetas.

Los Tímidos y la Timidez, pel Dr. Hartenberg; un tomo rústica 5 pessetas.

La Generala, (novela) per Martínez Barrionuevo; dos tomos rústica 4 pessetas.

El Baile, per Carlos Ossorio y Gallardo; ab més de 60 planas de música original pera piano, un tomo rústica 3 pessetas.

Bustos del DOCTOR ROBERT

de 80 centimetres d'alsada al preu de 25 pessetas

Modelats al taller de la casa Successors de Orlandi qui va treure la *maskarilla* del malaguanyat Doctor.—Exposició: Carrer de Fernando, 17,—Venda: A la Llibrería del *Avenç* y al dipòsit de casa MIQUEL HORTA, Baixada de Cervantes, 3.—S'envia a fora remetent l'import més 5 pessetas per transport y embalatge.

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

LA TRIPLE ALIANSA

Contra la triple alianza,
tota la gent de decència.

Contra la barra, la porra,
Contra el *chantage*, la conciença.